

„Nezní vám to trochu strašidelně?“

„To mě nikdy nenapadlo.“

„A co to tedy je?“ Mezitím jsme přešly na druhou stranu a ona se zastavila tak, že mi prakticky zablokovala cestu. „Jste asi pátý člověk, kterého se na to od rána ptám, a nikdo mi na to pořádně neodpověděl.“

„Místní vám řeknou, že o tom moc nevědí, že je to soukromá událost, které se zúčastňují přespolní, že nikomu neškodí, že tady utrácení a že to pomáhá byznysu,“ odpověděla jsem. „Když budete na otázkách trvat, řeknou vám, že v následujících několika týdnech vyděláte víc než za celý zbytek roku, a poradí vám, abyste z toho vytřískala co nejvíc a nestarala se moc o to, co se tam děje nebo neděje.“

Nic na to neřekla, ale dál na mě koukala.

„Když se zeptáte návštěvníků, ti naopak jen pokrčí rameny a řeknou: ‚Ach, tohle my děláme každý rok. Jen se tu scházíme s pár přáteli.‘“

Sklopila oči.

„Nemám pravdu?“ zeptala jsem se.

„Máte,“ připustila. „Tak o co tam jde?“

Usmála jsem se. „Nikdy jsem tam nebyla. Nic o tom nevím, tedy kromě toho, že ti lidé sem přijíždějí od poloviny října, zaplní celou vesnici a do prvního listopadového víkendu zase všichni zmizí.“

„Všimla jsem si ještě něčeho,“ řekla. „Lidé odsud odjíždějí. Myslím tím místní. Určitě jsem dnes ráno viděla tak pětacet rodin nakládat věci do auta.“

„Zřejmě ještě nevíte, že příští týden mají ve škole prázdniny. Spousta rodin někam odjíždí. Většina už v pátek večer.“

Přikývla. „To mi nedošlo. Ale i tak se mi to zdá zvláštní. Přivandrovalci zaplaví vesnici a ti, co tady bydlí, před těmi hordami ujedou.“

„Mluvíte o tom jako o nějaké invazi,“ namítla jsem.

Myslela jsem to jako vtip, ale když jsem se podívala na Annu, ta se ani trochu neusmívala.

„Co si myslíte o té rodině z dnešního rána?“ položila mi otázku, aby změnila téma. „Abych byla upřímná, neměla jsem z toho dobrý pocit. Vztít si od nich tolik peněz. Takhle velké dorty nebývají levné a ona objednala ještě spoustu jídla na oslavu.“

„Váš nový podnik nebude prosperovat, pokud se budete ostýchat nechat si zaplatit za to, co prodáváte.“

Tohle jsem za vtip nepovažovala, ale tentokrát se zasmála. Začínala jsem přehodnocovat svůj názor na ni. Nebyla vůbec prostoduchá.

„Trefný postřeh,“ řekla Anna. „Ale větší starost mi dělá Constance. Nezdálo se, že se na tu oslavu moc těší, že? Ani ona, ani babička se už nevrátili. A na to, že se při snídani řízla nožem na chleba, krvácela až moc.“

Uvažovala jsem, jestli jí mám říct, co jsem viděla, ale nemám ve zvyku hned všechno vyžvanit. Vždycky jsem se držela pravidla, že člověk si musí to, co ví, hlídat jako oko v hlavě.

„Doufám, že je v pořádku,“ dodala.

„A co byste mohla dělat, kdyby nebyla?“

Na to neodpověděla, ale jak kráčela vedle mě, cítila jsem z ní napětí. Je mimořádně empatická, honilo se mi hlavou, a taky nervózní, což jsem poznala z toho, že trochu moc povídala. Se svým novým jménem se ještě nesžila a zmínkám o minulosti se vyhýbá. Už jsem se jí stačila podívat na prsténíček levé ruky. Nic jsem z něj nevyčetla.

V tu chvíli zastavilo uprostřed ulice nákladní auto.

„Promiňte,“ vyklonila se asi padesátiletá řidička a se zřetelně cizím přízvukem se zeptala: „Můžete mi prosím říct, kde tady najdu Gathering Hall?“